

16de JAARGANG, NR. 301
25 JULI 2018

IN DIT EXTRA Dikke ZOMERNUMMER:

1 NIEUWS

5 JAZZ OP PAPIER

6 JAZZ OP DE PLAAT

Dexter Gordon, Daan Kleijn,
 Roelofs/Bennink, Jin Jim,
 Marius Beets, Ad Colen e.a.

11 NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

16 GENT JAZZ FESTIVAL

18 JAZZ OP DE PLANKEN

EN VERDER:

22 Bestsellers en tips Jazzcenter

24 Downbeat Critics Poll 2018 winnaars

26 Bijlage: Jazz in Beeld

JAZZFLITS 302 KOMT 20 AUGUSTUS UIT

NIEUWS

Fay Claassen op Nederlandse tournee met Dutch Songbook

Samen met het Jazz Orchestra of the Concertgebouw maakt zangeres Fay Claassen in het najaar een tournee door Nederland met haar programma 'Dutch Songbook'. Dat is een ode aan het Nederlandse lied met werk van onder andere Herman van Veen, Doe Maar, Ramesses Shaffy en Rogier van Otterloo. In totaal twaalf concerten staan op de rol. De première met gasten is op 1 oktober in het Concertgebouw A'dam. Claassen voerde het 'Songbook' twee jaar geleden al uit in Duitsland – in het Nederlands – met de WDR Big Band. In september komt daar een live-cd van uit.

Fay Claassen in Henny Vrientens 'Is dit alles': <https://bit.ly/2ISdzfo>

Jazzmozaïek wordt Jazz & Mo'

Het Vlaamse blad Jazzmozaïek gaat voortaan door het leven als Jazz & Mo'. Het blad werd vorig jaar herfst volledig vernieuwd en kreeg toen de naam Jazz-Mo. Na publicatie bleek dat in Amsterdam al een organisatie met die naam operationeel is. Daar zijn jazzworkshops en saxofoonlessen te volgen. Jazzmozaïek verscheen vervolgens onder de namen Cross-Over en Classics met als ondertitel 'powered bij Jazzmozaïek'. "Dat moesten we wel doen. En we konden er om juridische redenen weinig over zeggen", legt de redactie in een brief aan de abonnees uit. "Ondertussen zijn alle knopen doorgemaakt en alle rechten in orde." Jazz & Mo' verschijnt vier keer per jaar.

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

BOY EDGAR PRIJS 2018 VOOR JASPER VAN 'T HOF

Jasper van 't Hof bij de bekendmaking van de Boy Edgar Prijs in LantarenVenster, Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

Toetsenist Jasper van 't Hof (70) krijgt de Boy Edgar Prijs 2018. Dit werd 29 juni bekendgemaakt tijdens het evenement inJazz in LantarenVenster, Rotterdam. De prijs wordt hem 6 december in het Bimhuis, Amsterdam uitgereikt en bestaat uit een bedrag van 12.500 euro en een plastiek van Jan Wolkers.

De jury van de Boy Edgar Prijs bestond dit jaar uit voorzitter Marcel Kranendonk (adviseur/producent/coach), secretaris Gijsbert Kamer (journalist), Eddy Geerts (programmeur De Machinist, Rotterdam) en Jazzflitsmedewerker Herman te Loo, die ook programmeur is van podium Jazz Inverdan in Zaandam. Uit het juryrapport: "Jasper van 't Hof verdient de prijs voor zijn imposante oeuvre, het resultaat van vijftig jaar professioneel musiceren. Zowel op piano als achter synthesizer en andersoortige keyboards heeft Van 't Hof zich al decennialang als een genreoverstijgend instrumentalist en componist bewezen. Van 't Hof ...vervolg op de volgende pagina linksboven

NIEUWS

...vervolg BEP Jasper van 't Hof

heeft zich binnen alle stijlen van freebop tot jazzrock, free-jazz en fusion begeven en laat zich ook na vijftig jaar niet op een bepaalde richting vastpinnen." Jasper van 't Hof mag zelf het muzikale programma van de uitreikingsavond samenstellen. "De avond zal deels teruggrijpen op de zeventiger jaren. Philip Catherine en Aldo Romano zijn alvast uitgenodigd", zo onthulde Van 't Hof na de bekendmaking van de prijs. De winnaar van de prijs werkte in zijn loopbaan vooral in het buitenland. Hij hoopt dat de prijs maakt dat hij weer meer in Nederland kan spelen en "dat er een basis wordt gelegd waar mooie dingen uit voortkomen. Dan denk ik aan een productie van vijf, zes nieuwe composities die een nieuwe richting inslaan, waarbij nieuwe deuren opengaan en ook een nieuw publiek kan worden gecreëerd." De Buma Boy Edgar Prijs wordt jaarlijks uitgereikt aan een musicus 'die zich onderscheidt door een opmerkelijke verdienste op creatief gebied, waarmee hij of zij een waardevolle bijdrage levert, of heeft geleverd, aan de Nederlandse jazz- en improscene'. De laatste winnaars waren orkestleider Martin Fondse (2017), bassist Wilbert de Joode (2016), saxofonist Tineke Postma (2015) en pianist Jeroen van Vliet (2014).

Drumster Sun-Mi Hong sluit zich aan bij Muziekonderwijs.nl

De Zuid-Koreaanse drumster Sun-Mi Hong, winnaar van de SENA Dutch Jazz Competition, heeft zich aangesloten bij Muziekonderwijs.nl. Deze organisatie werft leerlingen voor de muzieklessen van ruim driehonderd musici. Het bedrijf is al vijf jaar werkzaam in Denemarken en Noorwegen en vestigt zich nu elders in Europa. Ook onder anderen saxofonist Stephanie Francke en zangeres Sanne Huijbregts maken van de diensten van het bedrijf gebruik.

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt twintig keer per jaar. Het grootste deel van het jaar is dat

eens in de twee of drie weken. In de zomermaanden **juli, augustus en september** nemen we wat gas terug en komen we **eens per vier weken** uit. In oktober

pakken we de frequentie van voor de zomer weer op.

PRIJZEN

TINEKE POSTMA HOOG IN DOWNBEAT POLL

Saxofoniste Tineke Postma staat hoog genoteerd in de 66ste Critics Poll van het toonaangevende Amerikaanse blad Downbeat. In het categorie 'Rising Star' staat ze op nummer drie bij de sopraansaxofonisten en op nummer zeven bij de altsaxofonisten. Bij de 'gearriveerde musici' zijn de Nederlanders Han Bennink, Ab Baars en Jaap Blonk als middenmoters in respectievelijk de categorieën percussie, klarinet en mannelijke vocalist te vinden.

Omdat de meeste deelnemende critici uit de VS komen, staan traditioneel overwegend Amerikaanse namen in de poll genoteerd. Meerdere toposities verwierven pianist Vijay Iyer (Jazz Artist of the Year, Jazz Group (met zijn sextet)), zangeres Cécile McLorin Salvant (Female Vocalist, Jazz Album of the Year), fluitist Nicole Mitchell (Flute, Rising Star Jazz Group (met haar Black Earth Ensemble)), trompettist Amir ElSaffar (Rising Star Trumpet, Rising Star Arranger) en orkestleider Maria Schneider (Arranger of the Year, Big Band of the Year (met haar Maria Schneider Orchestra)). De Nederlandse inbreng is de laatste jaren met Bennink, Baars en Postma vrij constant. Het label Criss Cross uit Enschede is ook een vaste waarde in de categorie 'Record Label'. De Nederlandse journalist Coen de Jonge (Jazzbulletin, Jazzism) was een van ongeveer 150 'critics' die stemmen uitbrachten. De Poll is gepubliceerd in het augustusnummer van Downbeat.

[Een overzicht van de winnaars in enkele aansprekende categorieën staat op pag. 24 van deze Jazzflits.](#)

SABAM JAZZ AWARD VOOR ROBIN VERHEYEN

Saxofonist Robin Verheyen heeft 5 juli tijdens het Gent Jazz Festival de Sabam Jazz Award 'gevestigde waarde' ontvangen. Aan de prijs is een bedrag van 10.000 euro verbonden. Euphoniumspeler Niels Van Heertum kreeg de award 'jong talent' en 5.000 euro.

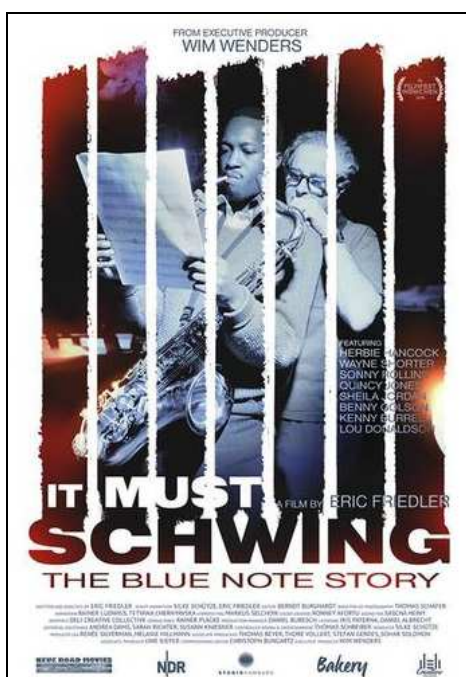
De Sabam Jazz Awards werden dit jaar voor de negende keer uitgereikt. Dat gebeurt afwisselend in Vlaanderen en Wallonië. De jury bestond dit jaar uit Pieter Korten, Roel Vanhoeck, Toon Van Deuren, Wim Wabbes en Mik Torfs. Robin Verheyen is een „veelzijdig talent dat zich laat gelden als uitmuntend muzikant, producer en componist binnen jazz en klassieke muziek. Robin zijn artistieke keuzes getuigen steeds van een indrukwekkende focus en unieke persoonlijkheid", aldus de jury, die niet minder lovend over Niels Van Heertum was: "Hij getuigt van een unieke, creatieve geest en grensverleggende attitude. Niels levert pionierswerk op zijn instrument." De Sabam Jazz Award wordt gegeven aan een muzikant 'die zich onderscheidt van zijn of haar tijdsgenoten op basis van carrière en verwezenlijkingen binnen het genre'. Sabam is een Belgische auteursrechtenorganisatie. (zie ook pagina 29 van deze Jazzflits)

Edison Jazzism Publieksprijs voor Fay Claassen

Zangeres Fay Claassen heeft 6 juli in Rotterdam de Edison Jazzism Publieksprijs 2018 voor haar album 'Luck Child' ontvangen. De plaat kreeg via internet van acht genomineerde albums de meeste stemmen. New Cool Collective met 'Electric Monkey Sessions 2' en Krupa & The Genes met het album 'Two' volgden op respectievelijk plaats twee en drie. Claassen ontving voor 'Luck Child' eveneens de Edison Jazz Vocaal Nationaal. (zie ook JF 298, pag. 16)

Film over BJO in de maak

Voor een film over het Brussels Jazz Orchestra werden 24 juni opnames gemaakt van een concert in Louvain-la-Neuve voor vijftig geselecteerde liefhebbers. Het concert maakt deel uit van een documentaire waarvoor het orkest zo'n twee jaar wordt gevolgd en die in 2019 wordt gepresenteerd. Regisseur is Guy Fellemans. Het orkest bestaat in 2018 25 jaar. In het kader van dat jubileum treedt het orkest dit najaar vijf keer op onder leiding van de Amerikaanse orkestleider Maria Schneider (10 oktober, Flagey, Brussel; 12 oktober, deSingel, Antwerpen; 13 oktober, De Doelen, Rotterdam; 14 oktober, TivoliVredenburg, Utrecht; 15 oktober, Wenen).

Documentaire 'It must schwing' over Blue Note-label in première

Op 2 juli is tijdens het Film Festival München de documentaire 'It must schwing' in première gegaan, een film over het label Blue Note. De film vertelt het verhaal van Alfred Lion en Francis Wolff, twee vluchtelingen uit Berlijn, die in 1939 in de VS het nu legendarische label startten. 'It must schwing' was het credo van Alfred Lion. In de film zijn onder anderen orkestleider Quincy Jones, toetsenist Herbie Hancock, de saxofonisten Sonny Rollins en Wayne Shorter, bassist Ron Carter, gitarist George Benson en opnametechnicus Rudy Van Gelder te zien. 'It must schwing' werd geregisseerd door Eric Friedler. Executive producer is Wim Wenders.

Bekijk hier de trailer van de film:
<https://vimeo.com/272222285>

Maria Schneider. (Foto: Kyra Kverno)

MARIA SCHNEIDER KRIJGT HOOGSTE AMERIKAANSE JAZZONDERSCHIEDING

Als een van de weinige vrouwen mag orkestleider-componist-arrangeur Maria Schneider voortaan de titel 'NEA Jazz Master' voeren. De titel is de hoogste Amerikaanse jazzonderscheiding en wordt jaarlijks aan een aantal jazzmusici voor hun gehele oeuvre toegekend. De andere NEA Jazz Masters 2019 zijn vocalist-pianist Bob Dorough en pianist Abdullah Ibrahim. Op 15 april 2019 is er een speciaal concert van en voor de winnaars in Washington DC.

Jazzhistoricus Stanley Crouch krijgt de 2019 A.B. Spellman NEA Jazz Masters Fellowship for Jazz Advocacy. Die is bedoeld voor mensen die in belangrijke mate hebben bijgedragen aan de waardering, kennis en ontwikkeling van de jazz. Sinds 1982 zijn 153 Jazz Masters benoemd, onder wie 22 vrouwen. Maria Schneider reageerde verrukt op de toekenning: "I'm deeply honored, excited, and absolutely amazed. I've seen so many of my heroes receive this honor in the past. It inspires me to do more - much much more. There's a heck of a lot to live up to in this club." Bob Dorough overleed 23 april, kort nadat hij was geïnformeerd over zijn benoeming tot NEA Jazz Master. Hoewel alleen levende musici worden geëerd met de titel, heeft hij deze toch gekregen. De NEA (National Endowment for the Arts) verschaft namens de federale Amerikaanse regering geld aan de kunsten.

PODIA

Brosella Jazz trekt 10.000 bezoekers

Het onderdeel jazz van het Brusselse festival Brosella Folk and Jazz heeft 8 juli zo'n 10.000 bezoekers getrokken. Voor alle concerten zat het Groentheater in het Ossegempark vol. "Het bijzondere aan het festival is dat het een publiek van alle leeftijden aantrekt en veel families. De sfeer zat er goed in en de omgeving was magisch", aldus Alvaro Conti, één van de festivalprogrammatoren. Tijdens de 42ste editie van het festival traden onder anderen The Bad Plus, gitarist Stochelo Rosenberg en drummer Leon Parker op.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Jazzzolder Mechelen viert twintigjarig bestaan

Jazzclub 'Jazzzolder' in Mechelen bestaat twintig jaar. Twintig jaar geleden vond er op een zolder van een parochiecentrum in Mechelen een bijeenkomst plaats van een paar vrienden; ze luisterden wat naar jazzplaatjes en zaten gezellig te praten. Al gauw vroegen muzikanten om er te mogen spelen. De jazzzolder was geboren. Van de zolder verhuisde het podium naar een kapel, en recentelijk naar de Onze Lieve Vrouwestraat. Daar zijn iedere tweede en vierde vrijdag van de maand concerten, met dan weer aanstormend talent, dan weer gevestigde Belgische en internationale musici. Het jubileum wordt 28 oktober gevierd met een benefietconcert en terugblikken op de historie.

Meer info: <http://www.jazzzolder.be>

UJazz Fest met Jasper van 't Hof

De achtste editie van UJazz Fest op zaterdag 15 december in TivoliVredenburg in Utrecht staat in het teken van nieuwe verbindingen. Verbindingen tussen de hoofdgasten en de Utrechtse jazzscene, tussen generaties musici en tussen jazz en visuele kunst. Hoofdgast is pianist/componist Jasper van 't Hof. Hij zal 'de verbinding' aangaan met de Utrechtse Jazz Archipel en met zijn eigen kwartet (bassist Stefan Lievestro, drummer Jamie Peet en speciale gast saxofonist Yuri Honing). Verder laat de jongste generatie Utrechtse jazzmusici van zich horen, met onder anderen gitarist Prashant Samlal, trompettist Ruben Drenth, zangeres Marit van der Lei, drummer Mees Siderius en saxofoniste Kika Sprangers. Ook fluitist Mark Alban Lotz en saxofonist Ad Colen staan op het programma.

Meer info: <https://bit.ly/2mj1dnM>

Concertaankondigingen vindt u op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

OVERIG

BIJNA 600 PROFESSIONALS BIJ INJAZZ-DAGEN

580 jazzprofessionals bezochten op 29 juni in Rotterdam de netwerkbijeenkomst inConference van het evenement inJazz. Het onderdeel inFestival trok 28 en 29 juni met veertig (inter)nationale showcases meer dan 3.000 belangstellenden. De twaalfde editie van inJazz (ooit begonnen als Jazzdag) vond plaats in LantarenVenster, Kantine Walhalla en The Warehouse.

Tijdens de inConference waren onder anderen musici, programmeurs en vertegenwoordigers van diverse labels aanwezig. Een recordaantal van hen was afkomstig uit Italië, Oostenrijk en Zwitserland. Kennis werd gedeeld tijdens een tiental presentaties. De zogenoemde Matchmaking Sessions en de Jazz Pitch waren volledig volgeboekt. inJazz is onderdeel van het festival North Sea Round Town, dat het North Sea Jazz Festival omlijst. De volgende inJazz is op 27 en 28 juni 2019.

PERSONALIA

PRODUCER JOOP DE ROO OVERLEDEN

Op 88-jarige leeftijd is 5 juli in Weesp Joop de Roo overleden. Hij was onder meer tv- en radioproducer en haalde in die hoedanigheid tal van bekende jazzartiesten naar Nederland. "Zijn leven stond gedurende vele decennia in het teken van de muziek die hem zo lief was en waarvoor hij zeer veel betekend heeft", aldus zijn familie in een persbericht.

Na een periode als beroepsmusicus trad Joop de Roo in 1960 bij de afdeling Lichte Muziek van de VARA in dienst als producent. In 1968 werd hij bij de NOS hoofd Lichte Muziek en vanaf 1976 bekleedde hij diezelfde functie tot 1988 bij de AVRO. Gedurende die jaren produceerde hij programma's als 'Metro's Music' met het Metropole Orkest, Music Gallery, en AVRO's Swingtime met omroeporkest The Skymasters (gepresenteerd door Pim Jacobs). Hij haalde mensen als saxofonist Stan Getz, pianist Bill Evans, trompettist Dizzy Gillespie, saxofonist Phil Woods en de vocalisten Mark Murphy en Nancy Wilson naar Nederland. Van 1988 tot 1998 werkte De Roo voor het conservatorium van Hilversum. Vanaf de jaren zestig was Joop de Roo eveneens actief als producent van vele artiesten. Hij produceerde vrijwel alle albums van zangeres Greetje Kauffeld, met wie hij in 1969 in het huwelijk trad. Voor de productie van het album 'My Romance - A Tribute To The Arranger' (met het Metropole Orkest o.l.v. Rogier van Otterloo en solisten Greetje Kauffeld, trompettist Ack van Rooijen, saxofonist Herman Schoonderwalt en gitarist Eef Albers) ontving hij in 1987 een Edison Award.

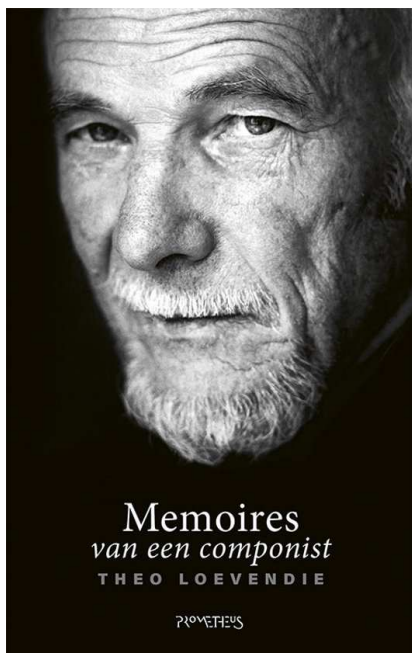
Meer overlijdensberichten op pag. 23 van deze Jazzflits.

Jazz in Duketown 2019 iets kleiner

Het jaarlijkse festival Jazz in Duketown zal volgend jaar op zaterdag- en zondagmiddag tot 17.00 uur niet van de Parade gebruik kunnen maken. Het plein biedt dan plaats aan het wereldkampioenschap handboogschieten voor para-sporters. Het festival zal daardoor het programma iets moeten inkrimpen. Omdat dit voor het festival tot minder opbrengsten uit horeca leidt, is de gemeente gevraagd om compensatie daarvan. Het gemeentebestuur neemt hier eind augustus een beslissing over. De organisatoren van beide evenementen kijken nu al hoe podia, licht- en geluidsfaciliteiten gedeeld kunnen worden. Jazz in Duketown vindt in en rond het Pinksterweekend plaats.

JAZZ OP PAPIER

RANDGEBIEDEN XI: LOEVENDIE

Theo Loevendie.
Memoires van een componist.
 Amsterdam : Prometheus, 2018.
 284 pag. : ill.
 ISBN 978-90-446-3674-1 pbk.
 Prijs 20 euro.

Voetnoten:

- * Rhythme, nov. 1958 t/m febr. 1959
- ** Ado Broodboom trompet, 2017, pag. 115
- *** Aether, juli 2018, pag. 36-37
- **** Jazz Bulletin, juni 2018, pag. 28 e.v.

Als uit de titel van zijn memoires nog niet blijkt waar Theo Loevendie's passie ligt, dan maakt de laatste zin – 'het lege muziekpapier wacht' – wel een eind aan alle twijfel: bij het componeren. Het overgrote deel van de 95 hoofdstukjes is aan diens composities gewijd. Als eerste in het serieuze vlak noemt Loevendie 'Scaramuccia', uit 1968, acht jaar na het afronden van zijn conservatoriumstudie. Er volgden vele andere; van elk noemt hij de aanleiding, de – vaak Turkse – invloed en de strijd om het werk uitgevoerd en uitgegeven te krijgen. Daarnaast zijn er passages over zijn jeugd en zijn privéleven; dat alles afgewisseld door smakelijke anekdotes.

Loevendie (1930) is een laatbloeier: hij noemt in dit verband het armoedige milieu waaruit hij voortkwam, nog versterkt door de kommervolle jaren tijdens de Duitse bezetting. De belangstelling voor de muziek was er echter al vroeg. Hij raakte in de ban van de bebop en door vallen en opstaan kwam hij uiteindelijk in het vak terecht. In ons land hoorden we voor het eerst van hem door een reportage in Vrij Nederland over zijn optredens met Nedly Elstak in de Café Bohemia in Amsterdam.

In het najaar van 1958 werd hij gevraagd voor het Vara-programma Romance in Jazz met Rita Reys. Zijn composities en arrangementen deden veel stof opwaaien 'in een jazzblad'*: ze werden te hoogdravend bevonden. Door toedoen van de trompettist in het ensemble, Ado Broodboom, kwam hij bij de bigband van Boy Edgar, waarvan hij de leiding kreeg gedurende Edgars werkzaamheden in Amerika. Boy's Big Band krijgt in het boek de nodige aandacht, maar zijn andere jazzactiviteiten zoals die met het Consort en kleinere formaties, daar stapt hij met zevenmijlslaarzen doorheen. Het Barbados kwintet (of sextet?)** en zijn arrangementen voor radio-orkesten als de Ramblers*** blijven ongenoemd. Verder herinner ik me een paar radio-uitzendingen waarin hij de op toonreeksen gebaseerde jazz uitlegde. Kortom, voor de in jazz geïnteresseerde lezer resteert er zo'n tien procent van de inhoud; dat is vrijwel de volledige tekst van de voorpublicatie in Jazz Bulletin.****

Loevendie heeft een vlotte en aangename manier van schrijven: de stukjes laten zich lekker lezen. Jammer dat hij nog wel eens op zaken vooruitloopt, wat de chronologie niet bevordert en tot herhalingen leidt. Daar kun je begrip voor hebben – zelf weet je vaak niet of je er eerder over geschreven hebt of dat je dat alleen maar in gedachten had – maar niet als dat minstens acht keer voorkomt. Ik noem als trefwoorden: cultuurrelativist (3x), verkeerstoren, Odé, Romance, doorbraak, Lucebert, Donemus, dvd 'Nachtgeaal'. Wat helpt is 1: zelf een register maken of er een zoekprogramma op loslaten, alvorens het definitieve manuscript in te leveren; dan komen de meeste doublures als vanzelf boven drijven. Als je Jan Odé een paar maal tegenkomt, dan kun je ervan uitgaan dat zijn uitspraak een doublure is ("Er gaan geruchten dat je ook jazz speelt.") En 2: de tekst door een buitenstaander laten lezen; die staat er fris tegenover.

Van de 44 foto's worden er maar veertien verantwoord, de meeste met een onjuiste paginaverwijzing. Twee groepsfoto's, op pag. 76 en 206, zijn niet geïdentificeerd op de afzonderlijke personen. In het namenregister mis ik Lou Bandy, Duke Ellington en Anita Schoonhoven; van haar is er alleen een foto. Wat het boek meer gewicht had gegeven was een lijst van composities, inclusief de datum van de première en/of de opname, zoals 'Ruined girl' door de Diamond Five in mei 1964.

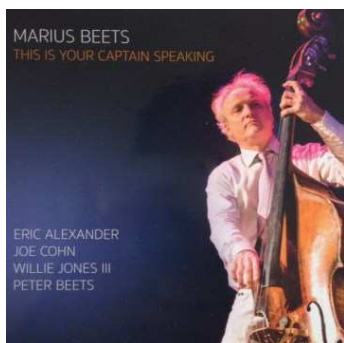
Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

MARIUS BEETS

This Is Your Captain Speaking

Maxanter Records

Bezetting:

Marius Beets (contrabas),
Eric Alexander (tenorsax),
Joe Cohn (gitaar), Willie Jones III (drums)
+ Peter Beets (piano).

De Achterhoekse Beetsfamilie is een begrip in de jazz. Pianist Peter Beets, saxofonist Alexander Beets en bassist Marius Beets hebben met werkelijk alle groten internationaal en nationaal gespeeld en schitterden natuurlijk vele jaren als Beets Trio. De oudste van de broers Marius was en is voor menig 'jazzler' een rots in de branding.

Op zijn laatste cd als bandleider, 'This Is Your Captain Speaking', laat deze bescheiden Beets (52) horen wat hij in zijn mars heeft. Hij dankt met tien eigen composities al diegenen die hem hebben geholpen in zijn loopbaan en hem hebben geleerd de taal van de jazz te spreken. Hij durft dat nu, als vijftiger, luid en duidelijk te doen als 'kapitein'.

Voor het album vroeg en kreeg hij de steun van de Amerikaanse grootheden gitarist Joe Cohn, drummers Willie Jones III en saxofonist Eric Alexander. Achter de vleugel zit, hoe kan het anders, broer Peter. Een bezetting van wereldniveau, die ongeloflijk strak speelt met de onverstoorbare Marius als plechtanker en motor.

Zoals te verwachten viel, bevat de plaat veel hardbop en geen free jazz of andere frivoliteiten. Dit is jazz zoals die alom wordt gewaardeerd. Hecht, ritmisch, stuwend en enerverend, maar bovenal ongenadig swingend. En melodisch misschien niet baanbrekend maar wel lekker om naar te luisteren. Marius Beets nam de plaat eigenhandig op in een eigen studio in Zeist, mixte de tracks met broerlief en nam de productie voor zijn rekening. De bassist brengt de cd uit op zijn eigen label Maxanter. Alleen het masteren liet Marius over aan Udo Pannekeet. Deze signature-plaat is een puik staaltje vakwerk van de heren Beets, die hopelijk nog tot in lengte van jaren jazz blijven produceren.

Hans Invernizzi

Marius Beets; een portret van 1 minuut:

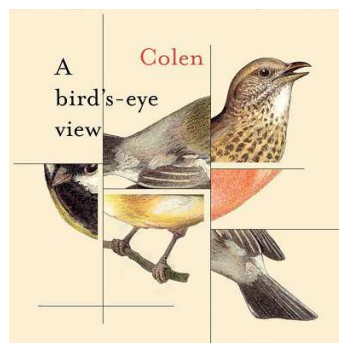
<https://www.youtube.com/watch?v=TiAs7IRspU4>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

AD COLÉN

A Bird's-eye View

Sweet Briar Music

Bezetting:

Ad Colen (saxofoons),
Mike Roelofs (Fender Rhodes/Wurlitzer/piano),
Dion Nijland (contrabas),
Yonga Sun (drums), Rogier Hornman (cello).

De nieuwe cd 'A Bird's-eye View' van het kwintet van de Limburgse saxofonist Ad Colen mocht, zo zegt hij in een interview in zijn regionale krant De Limburger, geen kippenhok worden en ook geen free jazz. De elf eigen composities zijn, in de woorden van Colen (Geleen, 1961), 'gestructureerde vrije improvisaties gebaseerd op vogelgeluiden'. Colen luisterde in het huisje van zijn ouders in de Belgisch-Limburgse natuur al zijn leven lang aandachtig naar de zang van uiteenlopende vogelsoorten als grutto, wielewaal, winterkoning, boomleeuwerik, heremietlijster, zwartkop, uil en kauw. De ritmes, melodieën en klanken van deze vogels smeedde hij om tot coherente en melodieuze moderne jazz.

Hoewel een ornitholoog volgens Colen de exacte vogelgeluiden niet één twee drie zal herkennen, horen we hoe kauwen kraaien met krakende tonen en ritmisch op elkaar reageren. Verder kwetteren de zwartkop en heremietlijster dat het een aard heeft en blijkt de winterkoning een meester in sterke melodielijnen.

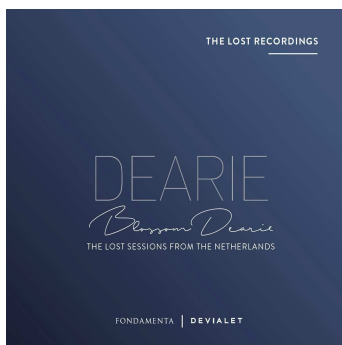
Op de cd spelen oude bekenden bassist Dion Nijland en drummer Yonga Sun mee maar ook nieuwe namen, namelijk de jonge Limburgers Mike Roelofs op toetsen en Rogier Hornman. De laatste voegt op cello een fraaie klankkleur toe met gedragen partijen die gerelateerd zijn aan de klassieke muziek. Ad Colen zelf swingt er weer vakkundig op los. Zoekend naar vrijheid, geworteld in de jazztraditie.

Hans Invernizzi

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=SmrlrtfPx70>

BLOSSOM DEARIE
Lost Sessions From The Netherlands
Fondamenta

Tien jaar geleden dacht ik dat ik alle cd's van Blossom Dearie wel zo'n beetje had verzameld. Het nieuws dat er nieuwe opnames zijn uitgebracht gaf me dan ook een gelukkig gevoel, alsof je een goed boek leest en erachter komt dat er een tweede deel is of dat er een spin-off is gemaakt van je favoriete serie. Blossom Dearie: 'The Lost Recordings From The Netherlands' is een verzameling van nooit eerder uitgebrachte opnames van Blossom Dearie in de periode van 1968 tot 1989 in Nederland. Opnames die ergens in archieven zijn gevonden en die door middel van nieuwe technologieën volledig zijn hersteld.

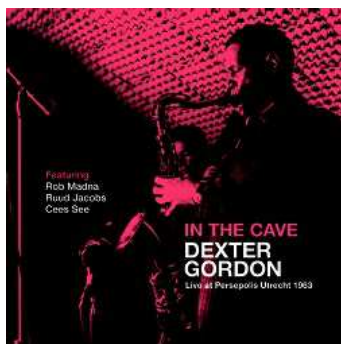
Blossom Dearie werd geboren op 28 april 1924 in The Catskills in de staat New York. Ze begon haar carrière in 1940 in zanggroepen als Alvino Rey's Blue Reys en Woody Herman's Blue Flames. In 1950 speelde ze als zangeres en pianiste in een bar in Greenwich Village in New York waar ze Eddie Barclay ontmoette, die haar overhaalde om naar Parijs te verhuizen. In Parijs nam ze haar eerste solo-album op en samen met The Blue Stars of France scoorde ze een hit met de Franse versie van 'Lullaby of Birdland'. In de jaren zestig en zeventig nam ze albums op voor de platenlabels Verve en Fontana met onder anderen bassist Ray Brown, de gitaristen Herb Ellis, Kenny Burrell en drummer Ed Thigpen. Haar repertoirekeuze was origineel en ze koos vaak wat obscure liedjes met grappige teksten zoals Bob Dorough's en Dave Frishberg's 'I'm hip' en 'My attorney Bernie' ('When Bernie says we sue, we sue. When Bernie says we sign, we sign'). Later in haar carrière startte ze haar eigen platenlabel Daffodil Records en ging ze zelfs wat experimenteren met rhodes, synthesizers en voice-over-dubs. Haar leven lang trad ze veel op en in 2006, drie jaar voordat ze overleed, gaf ze haar laatste optreden in Danny's Skylight Room hier in New York.

'The Lost Recordings' zijn een verzameling van opnames van concerten die ze gaf in Scheveningen, Hilversum, Laren en Den Bosch. De eerste vijf nummer zijn opgenomen met het Metropole Orkest met arrangementen van Arthur Greenslade, Rob Pronk en Tony Nolte. Blossom Dearie had een kleine stem en een bescheiden bereik en dat kun je horen op de eerste twee nummers 'Discover me' en 'The music played'. In een interview met NPR zei ze ooit dat ze om de tien jaar weer eens wat zanglessen neemt en dat al haar docenten zeggen dat ze niet correct adem haalt. "Tja", zegt ze, "als ik dat zou oefenen dan zou mijn stem misschien wat voller klinken, maar op deze leeftijd (ze was 74 tijdens dit interview, RP) ga ik me daar niet meer druk om maken." En laten we eerlijk zijn, Blossom Dearie zou Blossom Dearie niet zijn zonder haar unieke stem, het was haar handelsmerk en een belangrijk onderdeel van haar eigen stijl. Elk nummer dat ze zong maakte ze zich eigen en zelfs op de exclusieve opname op dit album van Ramses Shaffy's 'Sammy' lukt haar dat. Op het album staan ook echte Blossom Dearie-klassiekers zoals haar eigen 'Bye bye countryboy' en 'Winchester in apple blossom time', in dit dromerige arrangement laat het Metropole Orkest dit lied nog meer tot de verbeelding spreken. Blossom Dearie's nalatenschap is groot, nog steeds inspireert ze muzikanten over de hele wereld en luisteren mensen naar haar muziek. Daarom kan de release van dit album niet onopgemerkt blijven. Voor de mensen die Blossom Dearie's muziek niet kennen is dit album misschien niet het beste startpunt, maar voor de echte fans brengt deze release de herinnering aan haar en haar muziek weer tot leven. **Roos Plaatsman**

Beluister 'Blossom Dearie' in 1959:
<https://bit.ly/2L8tfrP>

Meer van Roos Plaatsman over Blossom Dearie in JF 298

DEXTER GORDON
In The Cave – Live In Utrecht 1963
 Nederlands Jazz Archief

Bezetting:

Dexter Gordon (tenorsax),
 Rob Madna (piano),
 Ruud Jacobs (bas),
 Cees See (drums).

'In The Cave. Live In Utrecht 1963' is de zesde cd in de serie 'Treasures of Dutch Jazz' van het Nederlandse Jazz Archief. De plaat bevat een opname van saxofonist Dexter Gordon met de crème de la crème van de Nederlandse jazz: bassist Ruud Jacobs (hij is nu op vier van de zes platen uit de serie van de partij), pianist Rob Madna en drummer Cees See. Dit viertal speelde op 19 en 20 januari in Jazzclub Persepolis in Utrecht. Het tweede concert, opgenomen door de Vara op instigatie van Aad Bos, staat op de cd. De heren hadden dus al een avond samengespeeld. Vijf nummers staan er op: de opwarmer 'Stanley the steamer', dan 'Yesterdays' en 'I Wanna Blow Now' (met Gordon ook als vocalist). Daarna 'Body and soul' (waarin Gordon op zijn bekende bijna swingloze wijze acteert), 'Dexter's deck' (het 'pièce de resistance' van de avond waarin het trio de tenorist op de voet volgt en Madna zijn solo prachtig inkleurt) en ten slotte 'In the cave', waarin wordt geïmproviseerd op een motief in het Dorische schema van Miles Davis' 'So what'. Gordon gaat in deze jamsessie helemaal los. Van Dexter Gordon verschenen al eerder in Nederland gemaakte live-opnamen op cd. Een plaat met een concert in Paradiso, Amsterdam (1969) en een met opnamen van het North Sea Jazz Festival 1979. Met deze uitgave zet het Nederlands Jazz Archief een kroon op die eerdere albums.

Hessel Fluitman

Dexter Gordon live in 1963:

https://www.youtube.com/watch?v=q_iNOF0rLRA

JIN JIM
Weißer Schatten
 ACT

Bezetting:

Daniel Manrique-Smith (fluiten),
 Johann May (gitaar),
 Ben Tai Trawinski (bas),
 Nico Stallmann (drums).

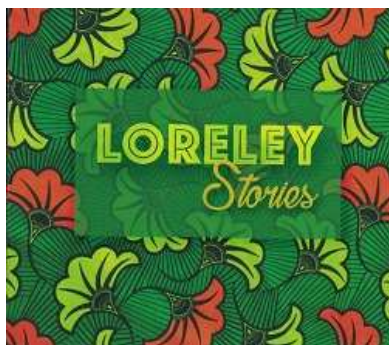
'Weißer Schatten' is de tweede cd van Jin Jim en de eerste voor het respectabele ACT label. Jin Jim is een van de jonge Duitse jazzgroepen die uit verschillende bronnen tapt. Ze spelen jazz, maar rock en wereldmuziek, met name Zuid-Amerikaanse, spelen een belangrijke rol in hun muziek. Een mix die dit viertal vrij uniek maakt zodat het niet verwonderlijk is dat producer Siggie Loch ze meteen voor zijn gezaghebbende label contracteerde toen hij ze op een festival hoorde. Het aparte geluid van dit kwartet is voor een groot deel te danken aan fluitist Manrique-Smith. Hij komt uit Peru maar behoort niet tot de panfluitmafia die een tijd lang onze contreien onveilig maakte. Sterker, hij speelt geen panfluit maar c-, alt- en basfluit. Zijn achtergrond is een klassieke opleiding aan het conservatorium en als klassiek fluitist klinkt hij anders dan de typische jazzfluitisten, die dit instrument meestal naast saxofoon bespelen. Manrique-Smith laat zijn fluit zuchten, kreunen en zingen en dat alles doet hij op zijn eigen manier, anders dan we kennen. Trawinski en May tekenen voor de meeste composities en cijferen zich weg in het belang van het groepsgeluid. Hun bijdragen, en die van drummer Stallmann, moeten echter niet worden onderschat. Zij laten de groep subtiel swingen, May jubelt af en toe met zijn gitaar boven alles uit en toch is de stemming vooral introspectief, niet uitbundig. Hoewel de cd een uitmuntend alternatief is, zou Jin Jim live waarschijnlijk nog een extra dimensie aan de intensiteit toevoegen, zoals Siggie Loch dat kennelijk ook heeft ervaren.

Tom Beetz

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=Lt5UZwRWz2M>

LORELEY**Stories****Eigen Beheer** (loreleymusic.com)**Bezetting:**

Loreley (zang, viool),
 Carlos Matos (toetsen),
 Paulo Bouwman (gitaar),
 Renée Overbeeke (bas),
 Jens Kriepenstein (drums).

'Stories' is de debuut-cd van Loreley, een artiestennaam van een jonge zangeres die haar echte naam nog even geheim wil houden. Toen ik haar ontmoette twijfelde zij of haar muziek wel iets voor Jazzflits was. Immers, haar muziek is sterk geïnspireerd door wereldmuziek en Jazzflits is toch een echt jazztijdschrift? Ik kan Loreley geruststellen: ze is een echte jazz-zangeres zoals onmiskenbaar en onmiddellijk uit haar frasering blijkt. Dat wil niet zeggen dat de cd 100% jazz is, of dat haar debuut een duidelijk concept uitstraalt. In feite wil zij laten horen hoe breed haar mogelijkheden zijn. Begrijpelijk voor een debuut, maar het gebrek aan een duidelijke visie maakt de cd op zich niet sterker. Vrijwel alle muziek en teksten zijn van haar zelf, soms dromerig, vaak romantisch. Zou de opening 'One voice' meer pop dan jazz zijn, snel daarop volgen een aantal sterke nummers, zowel wat muziek als tekst betreft, die nieuwsgierig maken naar de toekomst van Loreley. Loreley zingt loepzuiver, onmiskenbaar geschoold door een jazzopleiding aan een van onze conservatoria, soms introvert dan weer fel of vrolijk. Loreley verdient het om gevolgd te worden, haar potentie is groot zoals blijkt uit het schitterende nummer 'In the days we were one'. Hierin valt alles op zijn plek: muziek, tekst, uitvoering. Alles topklasse. Loreley vertelde dat zij broedt op een Charles Mingus-project. Doen zou ik zeggen.

Tom Beetz**Bekijk hier een video over de cd:**

<https://www.youtube.com/watch?v=OPowiEkMdpU>

JORIS ROELOFS/HAN BENNINK**Icarus****ICP****Bezetting:**

Joris Roelofs (klarinet, basklarinet),
 Han Bennink (drums, klarinet, piano)

Meesterschap is onmiskenbaar en zit soms in de kleinste details. In het begin van 'Something sweet, something tender', de derde track op deze cd, horen we Han Bennink met een natte vinger over een trommelvel gaan. Het is de perfecte begeleiding voor de overtuigende lezing van de melodie door Joris Roelofs. Eric Dolphy zou er behoorlijk mee in zijn nopjes zijn geweest. Roelofs en Bennink, die al geruime tijd een vast koppel vormen, komen uit twee verschillende generaties, maar bij echte meesters doet dat helemaal niet ter zake. Op hun eerste album, 'Icarus', kiezen ze naast het Dolphy-stuk ook nog voor materiaal van Kurt Weill ('This is new') en Charlie Haden (zijn sublieme 'Song for Che'), maar vooral voor improvisaties. Daarin valt op hoe vormvast het tweetal opereert. Aan alle tracks zit een kop en een staart, en in veel gevallen een melodie die de indruk wekt van tevoren bedacht te zijn. 'Die alte Perücke' of de twee stukken met de titel 'Gustav', bijvoorbeeld, geven de luisteraar het gevoel van een liedje. Bennink is in dat geval de onbedaarlijke swinger en Roelofs meandert heerlijk en melodieuw door zijn noten heen. Maar er is meer, zoals de bezwerende basklarinet-loopjes van de twee 'Rondo's', waarbij Bennink zich uitleeft op de trommels. Of de knetterende opening van 'Carmen', die de dagen van Han & Misha oproept.

Herman te Loo**Luister hier naar 'Guidi':**

<https://youtu.be/eeBx-a-tqR4>

YVES SALAETS
Always Searching For Beauty
 Eigen Beheer (www.oker.group)

Bezetting:

Yves Salaets (piano),
 Marc Huynen (trompet),
 Jan Berendsen (bas),
 Jeroen Truyen of Jesse Dockx (drums).

Het is vrijwel zeker dat u nooit van Yves Salaets heeft gehoord. Salaets is een Belgische amateur, en veel te bescheiden om zich beroepsmatig in de jazz te storten. Dat is jammer want zijn kwaliteiten als pianist zijn wel degelijk op professioneel niveau. Salaets is daarnaast een veelschrijver van composities. Op zijn debuut-cd 'Always Searching For Beauty' speelt hij zijn eigen composities met ingehuurde profs. Het hoesje bevat een hint naar zijn echte beroep (IT'er). Wie de eerste track met het titelnummer opzet hoort meteen de kracht van Salaets als pianist en componist. Hij schrijft prachtige nummers die beslist niet onderdoen voor de vier 'geleende' composities van Roland Kirk, Sam Rivers, Thad Jones en Charlie Haden. Als pianist heeft hij een bijna vlekkeloze techniek waar de invloed van Bill Evans en in zekere zin ook Chopin vanaf spat. Is deze cd louter jubel? Dat ook weer niet, want het gebrek aan een goede producer speelt hem parten. Alle nummers worden in vrijwel hetzelfde medium-tempo gespeeld. Van de trompettist, hoe goed ook, zou je willen dat die af en toe het zwijgen wordt opgelegd. Kortom, door het gebrek aan variatie wordt de muziek op den duur ten onrechte saai. Uiteindelijk komt de amateur dan toch om de hoek kijken. Een leermomentje?

Tom Beetz

Meer cd-recensies vindt u op pag. 23

DAAN KLEIJN
Passages
 Sena Music

Gitarist Daan Kleijn pendelt tussen Nederland en Amerika. Hij studeerde in New York en is nog steeds regelmatig in de jazzclubs aldaar te vinden. Maar dit Groningse talent treedt gelukkig ook in ons land op. Kleijn nam met zijn vaste trio zijn tweede cd op in de Bethlehem Kerk in Amsterdam. Lang leve de natuurlijke akoestiek en reverb. Net als op de eerdere 'Trio' (2013), bevat de nieuweling 'Passages' enkele eigen stukken en standards. Je kunt goed horen dat de bezetting na vijf jaar staat als een huis. Het trio opereert als één man. Tobias Nijboer op bas en Joost van Schaik op slagwerk ondersteunen de warme gitaarklanken liefdevol en krachtig. Het swingt wederom allemaal geweldig en beschaafd in de stijl van Daan Kleijns grote voorbeelden Peter Bernstein en Wes Montgomery. In alle rust werken de mannen zich door de acht tracks heen. Ontspannen maar met de noodzakelijke 'bite'. En lekker 'vintage'.

Hans Invernizzi

Daan Kleijn Trio live:

<https://www.youtube.com/watch?v=TAAtS3v50hDo>

REDBOURG QUARTET
Traelanipan
 Eigen Beheer

Gitarist Yuri Rhodenborgh liet zich voor de EP 'Traelanipan' inspireren door het ruige landschap van de Far Øer, het Deense eilandenrijk boven Schotland. Het titelnummer verwijst naar de rotsenformatie Traelanipan, die daar in zee steekt. De muziek van zijn Redbourg Quartet is even kaal en streng als die formatie. Boven de strakke gitaarakkoorden van Rhodenborgh veroorlooft saxofonist Dilon Baiocchi zich enige lyriek. De twee vullen elkaar perfect aan en creëren samen muziek van een speciale schoonheid. Bassist Marijn van der Ven en drummer Denis Baeten zorgen voor de juiste ondergrond.

Hessel Fluitman

Beluister de EP hier:

https://www.youtube.com/watch?v=a_3OD2cTIBA

Datum en plaats:

13, 14, 15 juli 2018,
Ahoy, Rotterdam.

Hoe groter een festival, hoe groter de dilemma's. Het voordeel van het overweldigende aanbod is tegelijk het nadeel. De festivalorganisatie heeft de reputatie altijd een sterk programma neer te zetten, zodat de meeste kaarten al waren verkocht lang voordat het programma bekend werd gemaakt. Deze editie was de 43ste en alweer de 13de in Rotterdam.

En ook deze keer zijn er toch weer wat veranderingen aangebracht. Ahoy heeft fors geïnvesteerd in een aantal verbouwingen. De stoelen uit de Congo-tent zijn weggelaten. Er is nog meer ruimte rondom Ahoy gebruikt voor horeca. Een paar zalen waren omgeruild, zoals Amazon en Darling. Ze zouden elkaar daardoor minder storen. Maar de ingang van Amazon, waar de ook 'plusconcerten' worden gegeven, was nu buiten op een horecaplein. Dat daar een fors voetgangersinfarct zou plaatsvinden was te voorspellen. Een nieuwe voorziening voor de kaartcontrole zorgde ervoor dat de doorstroming enorm versneld werd. Het geluidsniveau was vergeleken met vorig jaar gelukkig wat verbeterd. En, ook niet onbelangrijk: alle toiletten waren gratis! De kale en sobere hallen van het beurscomplex waren zorgvuldig aangekleed en weer omgetoverd tot een ronduit gezellige festivallocatie. Een knappe planning zorgde ervoor dat artiesten elkaar konden ontmoeten en meermaals met elkaar konden spelen. Michael League, componist, bassist en oprichter van de band Snarky Puppy was Artist in Residence. Hij speelde drie keer op het festival, waarvan de eerste keer in het grote voormalige Sportpaleis. Waar eerdere artiesten die deze rol kregen meer thuis waren in de traditionele jazz, speelde League voor een zeer groot publiek. De keus blijft ieder jaar lastig, maar er waren veel prachtige concerten waar ook de pure jazzliefhebber van kon smullen.

Vrijdag

Philip Rüttgers had de eer de compositieopdracht te ontvangen. Hij moest voor 75 minuten muziek schrijven maar tijdens de 'voorpriemiere' op donderdag in LantarenVenster gebruikte hij veel meer tijd. Hij schreef acht behoorlijk complexe stukken die geënt waren op de sprookjes van Anderson, maar ook geïnspireerd door de punk van Nina Hagen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Jazzmeia Horn. (Foto: Joke Schot)

Een grote rol kreeg de Britse zangeres en gitariste Heidi Heidelberg. Wat kan zij hoog! En altijd loepzuiver. Zij zong de sprookjes op een hoekige manier en violist Oene van Geel nam het soms woordloos van haar over, als een kabouter uit... een sprookje! Het kwam echter maar zelden tot iets uitbundigs en het duurde echt te lang.

Het **Cameron Graves Trio** was zeer hard en zeer rauw. Pianist Graves, met een angstaanjagende doodskop achter op zijn jack, heeft een klassieke achtergrond maar daar was vaak niets van te merken. 'Advanced music' maakt hij volgens eigen zeggen. Wat een geweld! Drummer Mike Mitchell zat op een extra hoog podiumpje en sloeg alles bijna omver en wisselde van stokken omdat ze kapotgeslagen waren. En dan was er ineens een traditioneel pianotrio met klassieke klanken. Na zo'n spectaculaire rauwheid was zo'n rustige stijl ineens choquerend. Maar gelukkig mondde dat weer uit in absolute heftigheid!

Snarky Puppy speelde weer met het Metropole Orkest. Het voormalige sportpaleis was bomvol. De twee stijlen, die van het Orkest en het razend actuele van Snarky Puppy, vloeiden moeiteloos in elkaar en versmolten tot iets heel natuurlijks.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Het samenspel binnen Snarky Puppy is extreem groot. De muzikanten lieten energiek zien wat hun motivatie was.

Charles Lloyd & The Marvels was, zoals verwacht, een topact. De saxofonist speelde met drie grootheden: gitarist Bill Frisell, (elektr.) bassist Reuben Rogers en drummer Eric Harland. Lloyd's leeftijd, hij is van 1938, leek hem niet te belemmeren. Met lang, bijna wit haar, een pet en een donkere zonnebril verweende hij het publiek met zijn herkenbare, ietwat hese sound. Frisell soleerde ingetogen en hij wist steeds weer americana te verweven met de ideeën van Lloyd, terwijl de jonge ritmetandem een uiterst solide basis legde.

Kaja Draksler ontving de Paul Acket Award en de vraag is of dat wel terecht is. Met haar Octet speelde de pianist/componist in zaal Madeira. Misschien is ze niet bekend genoeg of is haar muziek voor velen iets te vrij, feit was dat de zaal maar magertjes was gevuld. Haar muziek kenmerkte zich door een zeer hoge mate van improvisatie, die soms provocerend en ontregelend was. Björk Nielsdóttir en Laura Polence leverden vocale bijdragen en Onno Govaert speelde op de grootste drum van het festival. Saxofonisten Ab Baars en Eva Rave improviseerden samen met bassist Lennert Heyndels terwijl de rest van de groep in de coulissen was verdwenen. Baars las later een Engelse tekst voor, maar ook daar was niet veel aandacht voor.

De muziek van gitarist **Jerome Hol** was ook langslopend niet te missen. Op het grote plein speelde hij met bassist Boudewijn Lucas en drummer Erik Kooger. Hol knoopte virtuoos alle stijlen aan elkaar en behield, hoe ruig het er ook aan toe ging, altijd een hoog gehalte aan finesse.

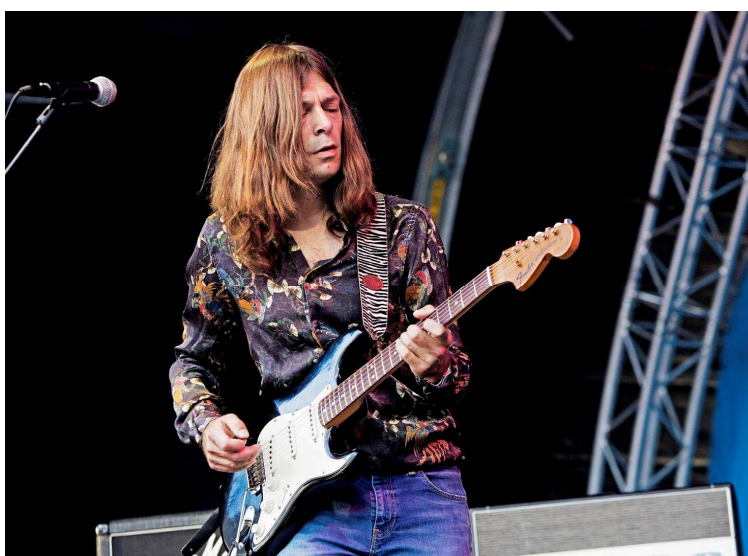
Saxofonist **John Surman** en gitarist **Bill Frisell** gaven een droomconcert. Volgens presentatrice Mijke Loeven wilden ze al dertig jaar een duo vormen. Surman: 'Vandaag is het eindelijk zover!' Ze hadden maar een half uur in een hotelkamer geoefend. Surman begon op zijn basklarinet, zacht en lieflijk. Het liep uit op een mooi duet dat de rest van het optreden op hoog niveau voortging. Daarbij nam Surman voornamelijk het initiatief. De muziek had een schoonheid waarbij het bijna onmogelijk was je ogen open te houden. Als een droom. Het publiek was dan ook ademloos en in extase. Niet voor niets hadden ze een soundcheck gedaan zonder publiek.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Marcus Miller. (Foto: Joke Schot)

Saxofonist John Surman en gitarist Bill Frisell gaven een droomconcert. Ze wilden al dertig jaar een duo vormen en hadden maar een half uur in een hotelkamer geoefend.

Jerome Hol. (Foto: Joke Schot)

Het Metropole Orkest met Snarky Puppy. (Foto: Joke Schot)

Zaterdag

In zaal Darling gold zaterdag het thema 'New British jazz invasion'. Het **Ezra Collective** trapte af: hip, hard en heftig. Snel en actueel. Ze vertegenwoordigen de jonge generatie die niet in grenzen en hokjes gelooft en dus zijn ze in positieve zin 'stijlvrij'. Hun muziek was dan ook een fusie van alles wat in ze opkwam die doet denken aan de Cariben. Zo ontwikkelde een reggaenummer zich vloeiend tot een calypso. Drummer Femi Koleoso vroeg de mensen of ze van jazz hielden. "Wij houden ook van jazzmuziek", was zijn verbindende antwoord. Het resultaat? 'James speaks to the galaxy'. De populaire groep trok een bomvolle zaal. De **Mingus Big Band** speelde voor een voornamelijk mannelijk publiek. Charles Mingus werd in de aankondiging 'een rebel én een genie' genoemd. Drijvende kracht achter dit project is zijn vrouw Sue. Zij houdt de erfenis levend. Dat resulteerde in composities en arrangementen waar je gelukkig van wordt. Zowel de originele uitvoeringen als de bewerkingen van Mingus' artistieke nalatenschap zijn bijzonder. De rol van bassist Boris Kozlov was ondergeschikt aan de composities en het groepsgeluid, zoals Mingus het gewild zou hebben. Het was altsaxofonist Alex Foster die de band zeer strakke aanwijzingen gaf. En trouwens, zonder de blazers speelde er een sterk swingend pianotrio.

Nu Toots Thielemans er niet meer is heeft gitarist **Philip Catherine** de rol van Belgische jazzveteraan overgenomen. Hij speelde met twee pianisten: Nicola Andriole én Bert van de Brink. Het is altijd fijn om Van de Brink te horen. Catherine was weer de man van de mooie melodieën. Hij liet kleine thema's uitgroeien tot iets groots. Subtiel of flink uitpakken: de gitarist blijft zich ontwikkelen. En even leek het of je door zijn spel heen Édith Piaf hoorde zingen. De bandleden gaven elkaar alle ruimte en het hele optreden was perfect in balans. Het optreden van het **Fred Hersch Trio** was een pareltje en dat toont aan dat er nog altijd heel wat pure jazz te horen is op het festival. Het trio is goed op elkaar ingespeeld en luistert perfect naar elkaar. Hersch speelde een paar stukken van zijn album '{Open book}'. Plainsong' en (als toegift) 'And so it goes' van Billy Joel. Van dat laatste stuk heeft hij een prachtige jazzstandard gemaakt. De pianist was steeds de leider en zorgde voor intelligente luistermuziek. Er zaten veel geleidelijke overgangen in, bijvoorbeeld [...vervolg op de volgende pagina](#)

Fred Hersch. (Foto: Joke Schot)

Met lang, bijna wit haar, een pet en een donkere zonnebril verwerende Charles Lloyd het publiek met zijn herkenbare, ietwat hese sound.

Charles Lloyd. (Foto: Joke Schot)

beeld van rubato en heel vrij naar regelrechte swing. Hersch eindigt elk concert met een compositie van Monk. Dit keer een subtiel 'Round midnight'.

GoGo Penguin is een van de populairste en sterkste vertegenwoordigers van de hedendaagse Britse jazzscene. Het trio uit Manchester was snel, jong en tomeloos energiek. Ze gaven zichzelf volledig en gaan door op het door e.s.t (Esbjörn Svensson Trio) ingeslagen pad. Hoewel de bezetting een pianotrio betreft worden ze in het programmaboekje aangeduid als 'electronic jazz'. Al met al pasten ze perfect in het thema 'New British jazz invasion'.

Zondag

Zaal Hudson was wat mij betreft een toplocatie op zondag. Vijf concerten op rij, met uitsluitend grote namen. Als eerste het **Mathias Eick Quintet**. De trompettist speelde veel stukken van zijn laatste cd 'Ravensburg', met titels als: 'Family', 'Children' en 'Friends'. Eick zei dat hij eerst een beetje bang was. Hij speelde namelijk tegelijk met de finale van het WK voetballen. "Fijn dat jullie hier zijn!" Eick zong ook woordloos mee met de viool. Hij heeft een geluid dat je direct herkent, met mooie, lange, melodieuze en echoënde lijnen, maar er was wel een lichte verandering. Dit keer waren er meer rockinvloeden die hij meebracht uit de progressieve bands waar hij ook in speelt zoals Jaga Jazzist. Vergeleken met zijn vorige, iets mildere cd 'Midwest', koos Eick nu dus voor een elektronische bas, maar ook voor brushes en viool. Dat hield in: iets minder Scandinavische elementen en iets méér progressiviteit.

De muziek van **DeJohnette, Scofield, Medeski, Colley** is niet vernieuwend, maar wel heel fijn. Bij deze topact liep de zaal ruim van tevoren vol. De soundcheck was met publiek, maar het optreden was direct op niveau: niks inkomen of opwarmen. Ook zij bedankten het publiek om niet naar de wedstrijd te kijken. "Vertel ons niet de tussenstand. We zijn professionals, we zien het later wel." Drummer Jack DeJohnette staat als eerste in de bandnaam. Hij was misschien wel iets té relaxed: hij wist niet meer te noemen welk stuk gespeeld was. De kwaliteit van de muziek leed er allerm minst onder. Hij zong ook, maar is beslist geen zanger. John Medeski was op vleugel net zo virtuoos als op Hammond B3. In de tweede helft ontstond een moment dat alles helemaal klopte en dat er een balans was die uren kon aan...[vervolg op de volgende pagina](#)

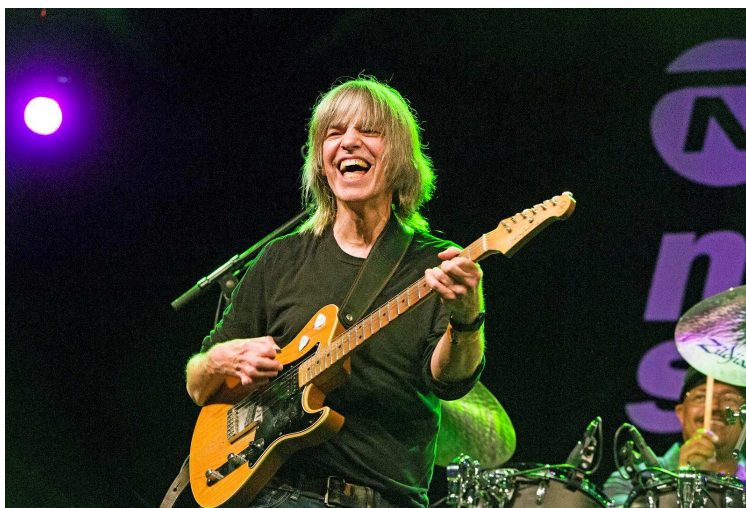

Maria Schneider. (Foto: Joke Schot)

Mathias Eick. (Foto: Joke Schot)

Langzaam. Filmisch. Sensitief. Emotioneel. Lyrisch. Zie hier de karakteristieken van het concert van Eric Vloeimans' Levanter.

Mike Stern. (Foto: Joke Schot)

houden. Sco soleerde langdurig en had gelukkig meer contact met de band en in het bijzonder bassist Scott Colley, dan met het publiek. Grote klasse! Langzaam. Filmisch. Sensitief. Emotioneel. Lyrisch. Dat waren de karakteristieken van het concert van **Eric Vloeimans' Levanter**. Oosterse muziek bij oosterse temperaturen. Oosters door de Syrische klarinettist Kinan Azmeh. Na het eerste stuk klonk applaus én gejuich. Vloeimans was spraakzaam en enthousiast: "Goedemiddag Rotterdam! We worden hier ongelofelijk gelukkig van!" Na de songtitel 'The sad toreador' verklaard te hebben liet hij het hele publiek een paar keer 'Olé!' roepen. Het moet niet gekker worden! Jeroen van Vliet ondersteunde de blazers lyrisch en intuïtief. Hun samenwerking overtrof vele malen de betekenis van het woord zielsverwanten. Soulmates?

Daarna: **Mike Stern/Randy Brecker**: de gitarist en trompettist speelden met Tom Kennedy op bas en Dennis Chambers op drums. Sterns kenmerkende hoge, zangerige geluid herken je van een afstand. En ook zijn brede glimlach. Zijn lange haar is inmiddels grijs maar zijn intensiteit en speelplezier zijn nog even kleurrijk. Hij was gul naar zijn publiek en wilde echt iets geven. Tijdens langzame stukken zong hij, maar even later was het weer onbeschaamd ruig. Tom Kennedy stond onbeweeglijk, maar zijn basspel was dat beslist niet. De sfeer leek op de 'Tutu-periode' van Miles Davis maar een Jimi Hendrix-compositie was de toegift. Daarbij stonden tientallen mensen vlak voor het podium te fotograferen en te filmen. Kostelijk!

De afsluiter was het **Billy Hart Quartet** met Joshua Redman. Met zo'n krachtige frontman was het toch niet de Joshua Redman Band. Na zijn eerste intensieve solo stapte hij bescheiden opzij. De inmiddels 77-jarige drummer Billy Hart nam uitgebreid de tijd om de band aan te kondigen. Hij liep rustig naar de zijkant waar een microfoon voor hem klaarstond. Met zijn hand in zijn zak vertelde hij langzaam over de te spelen composities. Hoewel hij strak drumde kwam het maar niet tot de solo waar iedereen op hoopte. Het kwartet bevatte overigens ook pianist Ethan Iverson (van The Bad Plus) en bassist Ben Street. En dan ineens ... een drumsolo. Weliswaar heel kort, maar hij was er. Redman keek daarbij niet op of om en dit concert leek een verplichting zonder vreugde terwijl [...vervolg in de rechterkolom](#)

Vlnr: Bert van de Brink, Nicola Andriole. Philip Catherine en Bert Joris. (Foto: Joke Schot).

Kinan Azmeh (links) en Eric Vloeimans. (Foto: Joke Schot)

Bill Frisell (links) en John Surman. (Foto: Joke Schot)

hij ronduit goed speelde. Het miste de cohesie die Redman met een eigen groep zou hebben. North Sea Jazz had hiermee beslist niet de afsluiter die het verdient. Uitsmijters als Branford Marsalis of Kenny Garrett maakten eerdere edities compleet. Volgend jaar een nieuwe kans. De kaartverkoop begint al snel: op 23 november. **Peter J. Korten**

Datum en plaats:

29 juni - 8 juli 2018,
De Bijloke, Gent.

Zeven dagen jazz gespreid over twee weken met elke dag zes optredens is een behoorlijke opgave, zeker voor wie niet in de buurt van Gent woont. Jazzflits was er twee dagen, niet genoeg om een representatief verslag te geven, wel genoeg voor een sfeerimpressie. Elke dag is er ten minste één optreden dat de reis waard is, elke dag zijn er ook concerten die je niet per se hoeft te zien. De helft van de optredens wordt verzorgd door Belgen en die zijn bepaald niet de minsten. Dit jaar werd geopend door een wel heel bijzondere gast: David Byrne (Talking Heads) en afgesloten met de verloren dochter van Gent: Selah Sue. Halverwege trad ook nog Tom Jones op. Voor Jazzflits werd dit festival geopend met de Belgisch-Nederlandse combinatie van pianiste **Nathalie Loriers** en saxofoniste **Tineke Postma**. Loriers is al jaren een bevolgen pianiste en heeft inmiddels een vorm gevonden die haar kwaliteiten laat schitteren. Ze kruipt in de piano, vindt steeds de juiste noten en haar composities zijn uitdagend en brengen bij iedereen het beste naar boven. Dat was zeker het geval bij Tineke Postma, die boven zichzelf uitsteeg. Avontuurlijke jazz waarbij Loriers een eerbetoon bracht aan de bijna vergeten en zelden op waarde geschatte avantgardist van zeventig jaar geleden, pianist Lennie Tristano. De sfeer van Tristano en saxofonist Warne Marsh werd perfect gevangen dankzij de vertaalslag die Loriers van die muziek naar 2018 had gemaakt. Haar spel kon mooi vergeleken worden met dat van **Brad Mehldau**, die daarna optrad. Mehldau klinkt aan de ene kant traditioneler, meer door Chopin en Bill Evans geïnspireerd dan Tristano, maar brengt meer lagen in zijn muziek aan. Mehldau gaf een opmerkelijk optreden. Het eerste deel bestond uit eigen composities waarna hij overging op het 'Great American Songbook'. Tot voor kort zou iedere pianist van naam zijn neus hiervoor ophalen. Wie durft om achter elkaar 'Long ago (and far away)', 'I fall in love too easily' en 'Tenderly' te spelen, maar Mehldau liet horen dat deze oude composities ijzersterk zijn en nog oneindig veel mogelijkheden bieden om origineel te benaderen. Mehldau is een van de meest invloedrijke musici van New York, dus kijk niet op als dit de nieuwe trend wordt.

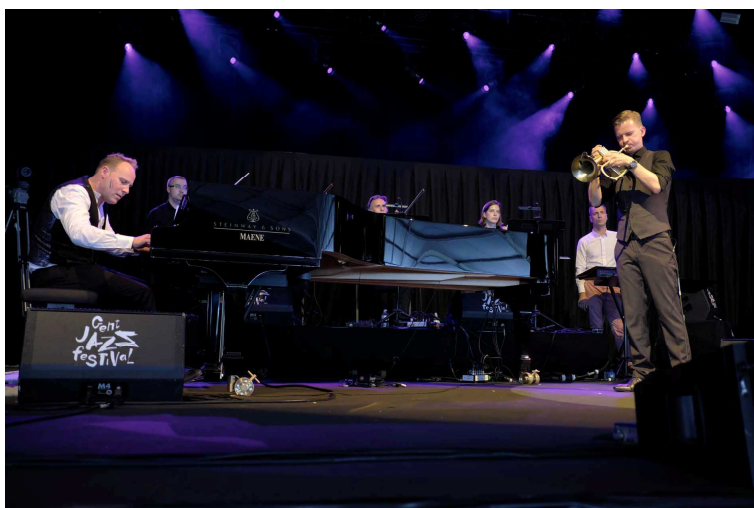
[...vervolg op de volgende pagina](#)

GENT JAZZ FESTIVAL

Kandace Springs. (Foto: Tom Beetz)

Nathalie Loriers is een bevolgen pianiste en heeft een vorm gevonden die haar kwaliteiten laat schitteren. Ze vindt steeds de juiste noten en haar composities zijn uitdagend.

Jeff Neve (piano), Teus Nobel (trompet). (Foto: Tom Beetz)

Nathalie Loriers. (Foto: Tom Beetz)

Een dag later stonden drie pianisten geprogrammeerd. **Igor Gehernot** werd de Waalse Jeff Neve genoemd, niet zo handig als na hem de echte Jeff Neve optreedt. Gehernot speelde degelijke maar saaie jazz en bewees dat Wallonië nog een hele inhaalslag op Vlaanderen heeft te maken. De echte **Neve** liet horen hoe het ook kan. Zijn muziek is in wezen tamelijk complex maar de manier waarop hij dit speelt maakt het toegankelijk. Het is romantisch en heftig, zijn rechter- en linkerhand lijken hun eigen weg te kiezen en ontmoeten elkaar toch altijd weer, terwijl de noten als branding op de kust uiteenspatten. En dan was er **Kandace Springs**, een ontdekking van Prince, die haar aanraade meer te zingen. Springs zong ook standards, ze heeft een mooie diepe stem, haar piano-spel is simpel en effectief. Springs lijkt niet op haar, maar haar muziek is van pop in de richting van Diane Krall opgeschoven. Vijf kwartier op zo'n groot podium was echter nog net iets te veel gevraagd en haar optreden kabbelde gezellig maar enigszins spanningsloos voort, vergelijkbaar met het wisselvallige optreden van saxofonist **Chico Freeman**. Een mooi breed tenorsaxgeluid, een goede groep, maar veel gebeurde er niet tot tegen het einde toen hij echt opsteeg. Daar had **Hudson** geen last van. Deze sterrenformatie gooiden meteen de beuk erin, bestaat uit vier leiders (Jack DeJohnette, drums, John Scofield, gitaar, John Medeski, toetsen, en Scott Colley, bas) die hun haantjesgedrag achter zich hebben gelaten en zichtbaar voor hun plezier met topcollega's spelen. Ze gunnen elkaar alle ruimte, spelen elkaars composities en maken een verrassende keuze uit het repertoire van Jimi Hendrix en Bob Dylan.

Voor Jazzflits eindigde dit festival met pianist-crooner **Paolo Conte**. De grote tent stroomde stampvol, waaronder veel dames van middelbare leeftijd, allen in opperbeste stemming nadat ze net het Belgische voetbalteam hadden zien winnen van Brazilië, om weg te smelten bij de grote Italiaanse charmeur die mompelend zijn zwijmelnummers bracht. Met Conte konden zij rekenen op een gigantische Italiaanse bonbon, waarvan de schitterende verpakking (in dit geval met een strik van een uitstekend orkest) het belangrijkste is. Conte verkoopt een illusie die er gretig ingaat, met jazz weinig te maken heeft en iedereen uiterst tevreden naar huis laat gaan.

Tom Beetz

Brad Mehldau (piano), Larry Grenadier (bas), Jeff Ballard (drums). (Foto: Tom Beetz)

De leden van de sterrenformatie Hudson spelen zichtbaar voor hun plezier met topcollega's samen.

Chico Freeman. (Foto: Tom Beetz)

Jack DeJohnette, drummer van Hudson. (Foto: Tom Beetz)

Datum en plaats:

15, 16, 17 juni 2018,
Middelburg.

Zeeland Jazz Middelburg is verplaatst van het weliswaar mooie, maar veel te grote Abdijplein naar een nog spectaculairdere locatie: één van Middelburgs oude schutterijen, de monumentale Kloveniersdoelen. Schitterende plek van vervlogen glorie, waar het er in vroeger tijden wild aan toe kon gaan. En ook in het festivalweekend.

Na de turbulente vrijdagavond, waarop zanger **Steffen Morrison** het publiek plat speelde, begon de zaterdag relatief rustig met de **Swinging Affair Big Band**. Die maakte gedegen muziek met als gast de nog steeds uitstekend spelende trombonist Bart van Lier.

Het festival kwam echter pas goed op gang met de **Ploctones**, die na al die jaren nog steeds blijven verrassen. Drummer Martijn Vink en de uitstekend bassende Jeroen Vierdag hielden saxofoonigant Efraïm Trujillo en gitaarweldenaar Anton Goudsmit stevig aan de leiband. De laatste twee speelden interessante één-tweetjes, die vaak schitterend uitkwamen met de altijd waiende Zeeuwse zeewind, wat klapperende zeilen van het dak van het podium opleverde. En alsof het afgesproken werk was, ging de wind precies liggen toen Vierdag zijn solo moest spelen. Daarna schakelde de hele band weer over op een gevecht tegen de wind. Een van de hoogtepunten was het nummer '050'. Voor een Groningse Zeeuw als ikzelf is dat natuurlijk altijd mooi om te horen.

De grote sensatie van de zaterdag was de Britse pianist **Alfa Mist**. In de intieme Tuinkamer bracht hij ingetogen jazz met grote diepgang. Het concert was vooral gebaseerd op zijn recente plaat 'Antiphon'. Verrassend was de virtuoze gitarist Jamie Leeming, vooral in het nummer 'Kyoki'. Hij blonk overigens tijdens de rest van het concert ook uit in het samenspel met Alfa Mist, waarbij ze zich vooral toelegden op unisone klanken in het hogere register. De uitmuntende bassiste Kaya Thomas-Dye speelde in 'Breathe' een hoofdrol. Zij liet in dit nummer ook horen dat ze over een uitstekende zangstem beschikt. In '7th of October' keerde Alfa Mist terug naar waar hij vandaan komt, de hiphop. Alfa Mist zelf bleef het hele concert bescheiden op de achtergrond, maar het publiek voelde duidelijk zijn muzikale leiding. De overgang naar het eveneens Britse
[...vervolg op de volgende pagina](#)

ZEELAND JAZZ FESTIVAL

Johnny Woodman speelde met pianist Alfa Mist.
(Foto: Eddy Westveer)

The Ploctones. (Foto: Eddy Westveer)

Frontvrouw Kimberley Dhondt van Evil Empire Orchestra.
(Foto: Eddy Westveer)

Nubiyen Twist was te groot. Uitstekende band, maar iedereen moet bijkomen van Alfa Mist. **Myles Sanko** sloot in stijl en al feestend de zaterdag af. De Vlaamse band **Stuff** zorgde voor de afterparty. Zondag begon net als zaterdag enigszins rustig. **New York Second** bracht de gedegen trompetist Teus Nobel. Het werd daarna weer spannend in de Tuinkamer, waar pianist **Enrique Simon** en gitarist **Filip Verneert** het publiek verasten met een mengsel van jazz en Spaanse klassieke muziek. Hier en daar leunde de muziek wat naar folk, en dat leverde een schitterende uitvoering van James Taylor's 'October nights' op. De Britse **Rob Heron** bracht in de tuin een grappige, maar ook interessante mix van country à la Johnny Cash, Django's zigeunerjazz en gewone schaamteloze vaudeville. Je moet er van houden, maar voor menigeen had het wel iets.

Het Belgische **Evil Empire Orchestra** bracht ietwat donkere psychedelische muziek, waarbij frontvrouw Kimberley Dhondt zich ontpopte als de reïncarnatie van Janis Joplin. Uitstekende band waarin naast Dhondt ook vooral bassist Dennis Nicles op viel, als solide anker voor een band die steeds op het punt stond in 'outer space' the verdwijnen.

Saxofonist **Archie Shepp** zei ooit, dat in een groot deel van zijn carrière de helft van het publiek de zaal uitliep, maar, voegde hij er dan altijd vlot aan toe, de andere helft bleef enthousiast zitten.

Schntzl had datzelfde effect in Middelburg. Sommige mensen hadden het al snel gezien. Anderen keken ademloos toe. Schntzel speelde nummers zonder kop en staart. Spelen leek voor pianist Hendrik Lasure en drummer Casper Van de Velde ook eerder een esoterische exercitie, dan een muzikale uitvoering van vastliggende composities. Het was zoiets als we zien wel waar het schip strandt. En dat schip strandde geen enkel moment. Ze speelden en bewogen volledig in 'sync'. Het deed ook regelmatig denken aan een tweekoppig Indonesisch Gamelan-orkest, hoewel tweekoppige bezettingen in dat genre helemaal niet bestaan! SCHNTZL hield misschien niet voor iedereen de aandacht vast. Is dat erg? Helemaal niet! Ze ontpopten zich voor velen als de sensatie van het festival.

Het festival heeft niet alleen een nieuwe locatie, maar vaart ook een nieuwe koers. Zeeland Jazz ontpopte zich als een festival met verrassingen. Mooi, wild en vooral avontuurlijk!

Bart Hollebrandse

Filip Verneert trad op met pianist Enrique Simon.
(Foto: Eddy Westveer)

Zeeland Jazz ontpopte zich als een festival met verrassingen. Mooi, wild en vooral avontuurlijk!

Sven Hammond sloot Zeeland Jazz Middelburg af.
(Foto: Eddy Westveer)

Nubiyen Twist.
(Foto: Eddy Westveer)

JAZZ OP DE PLANKEN

JOAO BOSCO & HAMILTON DE HOLANDA

Bezetting:

João Bosco (zang, viola (Portugese gitaar))
Hamilton de Holanda
(bandolim (Portugese mandoline))

Datum en plaats:

8 juli 2018,
Lantaren/Venster, Rotterdam.

Op het podium van LantarenVenster was onlangs een unieke samenwerking tussen twee Braziliaanse topmuzikanten te aanschouwen. Twee muzikale genieën die je lieten genieten van wat hun cultuur te bieden heeft: muziek die zich beweegt tussen melodie, kleur en ritme. Maar voor Brazilianen is muziek veel meer dan dat. Muziek voedt hun levenskunst. Daarin vloeien vreugde, uitbundigheid, bezieling en weemoed hartstochtelijk samen.

De loopbaan van João Bosco beslaat ruim vijftien jaar. Hij is een geliefd vertolker van de Música Popular Brasileira (MPB). In Brazilië is dat een mengeling van choro, bossa nova, samba en tal van andere lokale genres. Bosco voegt daar elementen uit de Arabische muziekcultuur aan toe. Zijn composities werden al vroeg succesvol. Zeker toen hij Elis Regina had voorzien van enkele van haar beste liedjes. Met moeite ontkwamen zijn liedjes aan de censuur van de militaire dictatuur in zijn land. Bosco verlaat zijn land zelden. In het kader van een Europese tour was hij na vele jaren terug in Nederland.

Virtuoos Hamilton De Holanda speelt fusionjazz op zijn tiensnarige bandolim (Portugese mandoline). In zijn handen verandert dit eenvoudige volksinstrument in een volwaardig solo-instrument. Hij is een van de bepalende namen in de huidige generatie Braziliaanse musici die de traditionele choro van nieuw elan voorzien. Hij put uit jazz, klassiek en MPB, maar speelt ook muziek van Ary Barroso en Astor Piazzolla. De Holanda komt regelmatig naar Nederland. Het concert was intiem en adembeneemd. Uiterst geconcentreerd werd het publiek één als in een seance. Alleen het enthousiaste applaus onderbrak die toegewijde houding, totdat Bosco's hits passerden. Die werden vaardig meegezongen door de Brazilianen in de [zaterdag](#) [volg in de rechterkolom](#)

João Bosco. (Foto: Joke Schot)

Bosco's zang kent vele subtiliteiten en een vocale frivoliteit die je zelden tegenkomt. Zijn stemgeluid en zang zijn innemend en uitdagend. Zijn gitaarspel is intrigerend door het verfijnde raffinement waarmee hij melodie, klank en ritme samenvoegt in een herkenbare eigen stijl. In zijn meesterlijke arrangementen domineert de eenvoud.

De Holanda heeft een fenomenale techniek en zijn spel tart gewoonlijk het bevattingsvermogen. In zijn samenwerking met Bosco schikte hij zich respectvol in de rol van begenadigd begeleider. Waar hij wat ruimte kreeg liet hij niet na om verbluffende improvisaties in te voegen. Dat resulteerde in een gelaagd samenspel met mooie passages en subtiel opgebouwde hoogtenpunten.

Bosco en De Holanda brachten met hun concert een revelatie teweeg. Ze gaven een inkijkje in een muziekpraktijk die ver af staat van de onze. Een muzikale beleving die borg staat voor respect en puur enthousiasme. Het publiek beleefde een avond om lang van te kunnen nagenieten.

Roland Huguenin

EDISON JAZZ/WORLD 2018

Datum en plaats:

6 juli 2018, Lantaren/Venster, Rotterdam.

De uitreiking van de Edisons Jazz en - World, erkenning voor de beste albums van het afgelopen jaar, vond dit jaar voor het eerst plaats in LantarenVenster. Een lange, met diverse optredens verlichtigde avond, werd op gevat-informatieve wijze gepresenteerd door gastheer Wilfried de Jong.

Voor zijn baanbrekende werk ten gunste van de tango ontving **Carel Kraayenhof** de Edison World Oeuvreprijs. Kraayenhof heeft het genre de afgelopen dertig jaar stevig op de kaart gezet. Hij meldde te stoppen met het artistiek succesvolle Sexteto Canyengue, tenzij er een sponsor wordt gevonden die het ensemble meer financieel rendabel kan maken. Sexteto Canyengue beet het spits af met twee zinderende stukken.

Yuri Honing Acoustic Quartet ontving de Edison Jazz Nationaal voor 'Goldbrun'. Op dit sfeervolle album exposeert hij poëtische zeggingskracht en compositorische diepgang. Live bereikte het kwartet in 'Narcissus' een klankwereld met evocatieve diepten.

Fay Claassen ontving de Edison Jazz Vocaal en de Edison Jazzism Publieksprijs voor haar album 'Luck Child'. Met een uitvoering van 'Blackbird' onderstreepte ze een intense vocale subtiliteit, die werd omlijst met een smaakvol arrangement.

Na vijftig jaar werd bij Universal de master teruggevonden van het in 1964 uitgebrachte album 'The Winner' van **Herman Schoonderwalt**. Destijds werden er driehonderd exemplaren verkocht. Frank Jochemsen bezat een exemplaar en koesterde al lange tijd de wens een heruitgave te produceren voor het Nederlands Jazzarchief. Om de speelduur van de cd op te rekken voegde hij onbekende tracks toe, afkomstig uit het familiearchief van Schoonderwalt. Voor dit postume eerbetoon ontving hij een Edison Document. Als hommage aan Schoonderwalt speelde **Joris Roelofs** op basklarinet een spannende interpretatie van 'I love you Porgy'.

Een Edison World werd toegekend aan **New Cool Collective Big Band ft. Thierno Koite**. Een weergaloze Nederlandse jazzformatie die een internationaal project overtuigend heeft bestendigd met een bijzonder album. Ondanks afwezigheid van Koite, hij was wel even te zien in een videoboodschap, zorgde het collectief voor muzikaal vuurwerk.

...vervolg in de rechterkolom

Fay Claassen (boven) en Eline Elias. (Foto's: Joke Schot)

Enkele buitenlandse prijswinnaars waren niet aanwezig in Rotterdam. De **Christian McBride Big Band** ontving de Edison Jazz Internationaal voor 'Bringin' It'. Een album met arrangementen op standards en eigen nummers, met een grote variatie in vorm en sfeer. De Edison Jazz Vocaal Internationaal werd toegekend aan **Cécile McLorin Salvant** voor 'Dreams and Daggers'. Met dit album toont ze lef en een scherpe visie.

De Edison Oeuvreprijs Jazz werd dit jaar toegekend aan de Braziliaanse pianiste **Eliane Elias**. Zij nam de prijs persoonlijk in ontvangst en gaf aansluitend een exclusief concert, samen met bassist Marc Johnson en drummer Tiago Michelin. Elias bewees dat ze in staat is om live op het randje te balanceren. Met pianistische verfijning en geraffineerde bravoure zet ze bekende composities van beroemde landgenoten naar haar hand. Zolang ze zong bleef ze binnen de lijntjes. Zodra een laatste strofe werd beëindigd, gooide ze alle remmen los en veranderde de piano in een symfonische machinerie. Het spel van Elias is niet vernieuwend. De piano is voor haar een vehikel dat ze dankbaar inzet om haar gepassioneerde muziek te kunnen delen.

Aan het eind van de avond was er in de foyer van LantarenVenster een jamsessie met studenten en docenten die zijn of waren verbonden aan Codarts.

Roland Huguenin

Vervolg concertverslagen op pag. 24

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 16 juli 2018

- 1 Kamasi Washington**
Heaven & Earth
(Young Turks Recordings)
- 2 JD Allen**
LoveStone
(Savant Records)
- 3 Marcus Miller**
Laid Back
(Blue Note)
- 4 Joshua Redman**
Still Dreaming
(Nonesuch)
- 5 Emil Brandqvist**
Within A Dream
(Skip Records)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 John Coltrane**
[Both Directions At Once \(Impulse!\)](#)
'The Lost Album'. Niet eerder uitgebrachte studio-opnamen van het legendarische kwartet van saxofonist John Coltrane uit 1963 met McCoy Tyner, piano; Jimmy Garrison, bas en Elvin Jones, drums.
- 2 Dexter Gordon**
[In The Cave \(Ned Jazz Archief\)](#)
Een nieuw pareltje van het Nederlands Jazz Archief. Saxofonist Dexter Gordon live in Persepolis, Utrecht (1963). Met pianist Rob Madna, bassist Ruud Jacobs en drummer Cees See.
- 3 Richard Hallebeek**
[One Voice \(Richie Rich Music\)](#)
Snoeiharde gitaar-fusion van eigen bodem.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Jazzcenter vindt u ook op Facebook
www.facebook.com/jazzcenterdenhaag

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 11 juli 2018

Harpiste Kathrin Pechlof. (Foto: David Beecroft)

- [Cim Meyer, Jazz Special \(Denmark\):](#)
Max Andrzejewski's Hütte
And The Homegrown Organic Gospel Choir (WhyPlayJazz)
[Lars Mossefinn, Dag & Tid \(Norway\):](#)
John Coltrane
Both Directions at Once: The Lost Album (Impulse)
[Axel Stinshoff, Jazz thing \(Germany\):](#)
Max Clouth Clan
Kamaloka (L+R Records)
[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\),](#)
[Henning Bolte, Jazzism \(Netherlands\):](#)
Tania Giannouli/Rob Thorne/ Steve Garden
Rewa (Rattle Records)
[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\):](#)
Tanel Ruben/Kirke Karja/Martin Kuusk
Polaaruni (Tanel Ruben 2018)

- [Mike Flynn, Jazzwise \(UK\):](#)
Alina Bzhezhinska
Inspiration (Ubuntu Music)
[Anna Filipieva, Jazz.Ru \(Russia\):](#)
Sergey Hutas
Time (Hutas Music)
[Jan Granlie, Salt Peanuts \(Norway/Denmark\):](#)
Brötzmann/Aaltonen/Kowald/Vesala
Hot Lotta (Svart Records)
[Christine Stephan, JAZZTHETIK \(Germany\):](#)
Kathrin Pechlof
Toward The Unknow (Pirouet Records)
[Patrik Sandberg, Orkester Journalen \(Sweden\):](#)
Marcus Miller
Laid Black (Blue Note)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.

JAZZ OP PAPIER

Nieuwe Jazz & Mo' in teken van festivals

Het nieuwe nummer van Jazz & Mo' (voorheen Jazzmozaiek) staat in het teken van de Vlaamse zomerjazzfestivals. Ze worden stuk voor stuk belicht. Ook staan er in dit nummer vraaggesprekken met drummer Peter Vermeersch en het Martin Salemi Trio. Verder bijdragen van Marc Van den Hoof en Maarten Weyler, en een IM Rik Bevernage. Natuurlijk ontbreekt ook de platenrubriek niet. **Meer info:** <http://www.jazzandmo.be/>

JAZZ OP DE PLAAT (VERVOLG)

WILL VINSON

It's Alright With Three (Criss Cross)

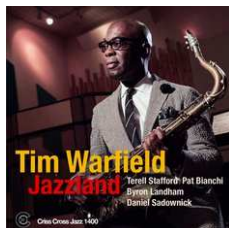

Op 'It's Alright With Three' wordt saxofonist Will Vinson begeleid door Gilad Hekselman op gitaar en Antonio Sanchez op drums. Het is een gelegenheidsformatie van drie musici die gepokt en gemazeld zijn in hun vak en door publiek en vakbroeders worden gewaardeerd. Ze klinken hier, ondanks dat ze eenmalig samen musiceren, als een soepele eenheid. Dat hoor je bijvoorbeeld goed in 'It's alright with me'. In 'Samurai hee haw' illustreert Sanchez in een solo hoe genuanceerd zijn slagwerk is. Met wat ballads, snelle nummers en een aantal bekende stukken is 'It's Alright With Three' een geslaagde schijf.

Hessel Fluitman

TIM WARFIELD

Jazzland (Criss Cross)

'Jazzland' is de vierhonderdste plaat van Criss Cross in veertig jaar. Senior-tenorist Tim Warfield nam voor de cd zijn vaste ploeg naar de studio mee. Verwacht u van de combinatie tenorsax-Hammond-B3 geen spierballenwerk op dit album en ook geen pure hardbop. U krijgt tijdloze jazz geserveerd van hoog niveau, waarnaar het aangenaam luisteren is. Alle stukken worden met zorg en aandacht uitgevoerd. In de jaren zestig-hit 'Ode to Billie Joe' van Bobby Gentry, de uitgebreide ballad 'Tenderly' en de traditional 'Wade in the water' is het tempo laag. De intimiteit van het samspeel staat hierin voorop. Het slagwerk van Byron Landham is aanvankelijk nog wat stroef, maar later speelt hij veel soepeler. Verder vindt u op de cd onder meer 'Hipty hop' van Lou Donaldson en 'Sleeping dancer sleep on' van Wayne Shorter uit zijn Messengers-periode.

Hessel Fluitman

OVERLEDEN

Rebecca Parris. (Persfoto)

Bill Watrous, 2 juli 2018 (79)

Trombonist, vooral actief in de jaren zestig met collega Kai Winding en in de bands van Quincy Jones, Maynard Ferguson en Woody Herman. Trad ook op in Europa en werkte voor de televisie.

Henry Butler, 2 juli 2018 (68)

Pianist uit New Orleans, gespecialiseerd in New Orleans-rhythm 'n' blues. Deed kennis en ervaring op in Michigan, Californië, Illinois en New York. In mei jl. nog op tournee door China en Australië. Was ook fotograaf en een geschoold zanger in het klassiek repertoire.

Rebecca Parris, 17 juni 2018 (66)

Geboren als Ruth Blair MacClosky, pas op latere leeftijd erkend als een echte jazz-zangeres. Maakte vanaf 1985 tien platen in verschillende bezettingen, onder andere in 1993 met vibrafonist Gary Burton (met Parkers Au Privave), een combinatie waarmee ze het jaar daarna op het North Sea Festival zong. Leed aan een hartafwijking en aan botontkalking.

Jon Hiseman, 12 juni 2018 (73)

Engelse drummer, vormde eind jaren zestig Colosseum en was jarenlang lid van United Jazz & Rock Ensemble van de Duitser Wolfgang Dauner. Was gehuwd met saxofoniste Barbara Thompson.

Wayne Dockery, 11 juni 2018 (76)

Bassist, twaalf jaar jongere broer van Sam Dockery (kort als pianist bij Art Blakey). Speelde in de jaren 70 met saxofonisten Sonny Fortune en Billy Harper, pianist Hal Galper en in 1995 met drummer Sunny Murray. Verbleef sinds 1990 in Parijs. (jjm)

VARIA

BJO-musici coachen bigbands

Drie Belgische bigbands mogen op 3 maart volgend jaar een dag lang profiteren van de ervaring van drie musici van het Brussels Jazz Orkest. De drie (Dieter Limbourg, Lode Mertens en Nico Schepers) dirigeren afwisselend, geven feedback en bieden een inzicht in de werkwijze van een professional. Tijdens de lunch is er ruimte voor uitwisseling tussen de muzikanten van de deelnemende bigbands. Aan het einde van de dag brengen de drie orkesten hun repertoire onder leiding van de respectieve coaches. Inschrijven kan tot 20 september 2018 via <https://bit.ly/2O0GUrL>.

JAZZ OP DE PLANKEN (VERVOLG)

SACRED CONCERT

Bezetting:

NHL-Stendenkoor olv Hans de Wilde,
Big Band Friesland, Ruben Hein (piano).

Datum en plaats:

30 juni 2018, Grote Kerk, Leeuwarden.

Het NHL-Stendenkoor in Leeuwarden is de laatste jaren voor meer in dan alleen oratoria en missen. Het is ook op zoek naar nieuwe muzikale samenwerkingen. Op 30 juni stond in de Grote Kerk tijdens de jaarlijkse CityProm een gezamenlijk project met de Big Band Friesland en pianist-zanger Ruben Hein op het programma: een 'Sacred Concert', samengesteld uit stukken die orkestleider Duke Ellington voor zijn 'Concerts of Sacred Music' schreef, en wel in een arrangement van John Høybye en Peder Pedersen. Een gedurfde stap, omdat een samenwerking tussen een bigband en een klassiek koor bepaald geen alledaagse combinatie is. Koordirigent De Wilde deinsde er niet voor terug. Hij speelt trompet, heeft een jazzopleiding gehad en veel in bigbands gespeeld. Hij weet dus waar Ellington de mosterd haalde. De gratis toegankelijke kerk was tot aan de nok toe gevuld. Vast niet met alleen liefhebbers van Ellington. Velen kwamen voor het koor en voor de band. En Ruben Hein zal ook een zekere aantrekkingskracht hebben gehad. Onder leiding van de dynamische dirigent zong het koor niet echt precies op de tel, zodat hun zang wat dichterbij de sound van de bigband kwam. Het concert was imposant en overdonderend. Een minpunt was wel de akoestiek van de kerk. Er werd niet met versterking gewerkt. Daardoor verdronken veel details in het geheel. Dat was jammer. Dat Duke Ellington in Leeuwarden werd uitgevoerd, vergoedde echter veel!

Hessel Fluitman

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt twintig keer per jaar. Het grootste deel van het jaar is dat

eens in de twee of drie weken. In de zomermaanden **juli, augustus en september** nemen we wat gas terug en komen we **eens per vier weken** uit. In oktober

pakken we de frequentie van voor de zomer weer op.

DOWNBEAT CRITICS POLL WINNAARS 2018

Rising Star Altsax: Caroline Davis (Foto: Jacob Hand)

HALL OF FAME

Benny Golson, Marian McPartland

JAZZALBUM

Cécile McLorin Salvant, *Dreams And Daggers*

Miles Davis & John Coltrane, *The Final Tour: Bootleg Series, Vol. 6*

GEVESTIGDE ARTIESTEN

Jazzartiest: Vijay Iyer

Jazzgroep: Vijay Iyer Sextet

Bigband: Maria Schneider Orchestra

Trompet: Ambrose Akinmusire

Trombone: Wycliffe Gordon

Sopraansax: Jane Ira Bloom

Altsax: Rudresh Mahanthappa

Tenorsax: Charles Lloyd

Baritonsax: Gary Smulyan

Klarinet: Anat Cohen

Piano: Geri Allen

Toetsen: Robert Glasper

Gitaar: Mary Halvorson

Bas: Christian McBride

Basgitaar: Steve Swallow

Drums: Jack DeJohnette

Zangeres: Cécile McLorin Salvant

Zanger: Kurt Elling

Componist: Muhal Richard Abrams

Arrangeur: Maria Schneider

RISING STAR

Jazzartiest: Kris Davis, Julian Lage

Jazzgroep: Nicole Mitchell's Black Earth Ensemble

Bigband: John Beasley's MONK'estra

Trompet: Amir ElSaffar

Trombone: Jacob Garchik

Sopraansax: Jimmy Greene

Altsax: Caroline Davis

Tenorsax: Ingrid Laubrock

Baritonsax: Alex Harding

Piano: Orrin Evans

Gitaar: Jakob Bro

Bas: Thomas Morgan

Drums: Johnathan Blake

Zangeres: Jazzmeia Horn

Zanger: Jamison Ross

Componist: Tyshawn Sorey

Arrangeur: Amir ElSaffar

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 16 juli 2018

- 1 **Joey Alexander**
Eclipse
(Motema)
- 2 **Kenny Barron Quintet**
Concentric Circles
(Blue Note)
- 3 **John Coltrane**
Both Directions At Once
The Lost Album (Impulse/Verve)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo

• Reizevoort, Jorre Reyn-
ders. **Fotografie:** Tom
Beetz, Joke Schot, Jean
Schoubs. **Logo:** Het **JAZZ-**
FLITS-logo is een ontwerp

van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen.

Adres(e-mail): Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS JULI EN AUGUSTUS

DINANT JAZZ FESTIVAL

Abdij de Leffe, Dinant

27, 28, 29 juli 2018

(<https://www.dinantjazz.com/>)

Met onder anderen: Felix Zurstrassen Trio met Ben van Gelder, Billy Hart Quartet met Ethan Iverson, Ben Street & Joshua Redman, Joshua Redman Trio met Reuben Rogers & Greg Hutchinson, Marcus Miller Laid Black Tour, Monty Alexander Trio en Philip Catherine Quartet met Joshua Redman.

JAZZWOOD

Chartreuzenbos, Holsbeek

18 augustus 2018

(<https://www.jazzwood.be/>)

Met: Philip Catherine Quartet, Caroll Van Welden 'Portraits of Brazil' en The Cal Tjader Project.

LAATSTE NIEUWS

FRED LEEFLANG OVERLEDEN

Fred Leeflang in 2009. (Foto: Tom Beetz)

Tenorsaxofonist Fred Leeflang is 18 juli op 73-jarige leeftijd overleden. Hij behoorde tot de top van de Nederlandse jazzsaxofonisten. Leeflang leed al enige tijd aan een neurologische aandoening, waardoor hij deels verlamd raakte.

Een muzikant met meer talent dan ambitie, zo noemt Peter Bruijn hem in een IM in het Haarlems Dagblad. Die muzikant speelde als veertienjarige al dixieland in de The Duneside Jazzband. Ook speelde hij in zijn tienerjaren in diverse schoolbands. In 1972 won Fred Leeflang met Herman Dijkstra's Friends Of Jazz, het Loosdrechts Jazzconcours. Maar in die jaren speelde hij ook in bijvoorbeeld popband 'Les Atlantiques'. In 1975 verscheen zijn eerste elpee 'Like My Reed'. Leeflang bestreek een breed muzikaal spectrum: jazz, pop, rock en bigband. Hij werkte met onder anderen Rob de Nijs, Earth and Fire, Andre Hazes, Henk Elsink, Andre van Duin en Gerard Cox. Ook was hij solist bij het VARA-dansorkest.

JULIAN LAGE TRIO

JAZZ IN BEELD

Julian Lage Trio. (Foto: Marcel Schikhof)

Het trio van gitarist Julian Lage trad 13 juli op in het Bimhuis, Amsterdam. Lage werd begeleid door bassist Jorge Roeder en drummer Eric Doob.

Eric Doob. (Foto: Marcel Schikhof)

JULIAN LAGE TRIO**JAZZ IN BEELD**

Jorge Roeder. (Foto: Marcel Schikhof)

Jazzflits-medewerker en altsaxofonist Jorre Reynders op 18 juli in Ccmine, Genk met de #11 Elektric Band. In deze formatie combineren hij, Andy Willems (toetsen), Gerry Reynders (drums), Ozan Bozdog (bas) en Timothy Pedone (elektrische gitaar) jazz met eigentijdse pop. (Foto: Jean Schoubs)

Saxofonist Robin Verheyen (midden) ontving 5 juli tijdens het Gent Jazz Festival de Sabam Jazz Award 'gevestigde waarde'. Aan de prijs is een bedrag van 10.000 euro verbonden. Eufoniumspeler Niels Van Heertum kreeg de award 'jong talent' en 5.000 euro. Zie ook het bericht op pagina 2 van deze Jazzflits. (Persfoto)